

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **O. P.**
bytem X
zastoupen Mgr. Vladimírem Churcevem, advokátem
se sídlem Koněvova 2660/141, Praha 3

proti
žalovanému: **Policejní prezident Policie České republiky**
se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7

v řízení o žalobě proti sdělení policejního prezidenta ze dne 22. 1. 2021 č. j. X

t a k t o:

- I. Rozhodnutí policejního prezidenta Policie České republiky ze dne 22. 1. 2021 č. j. X se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů v řízení ve výši 9.800 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce Mgr. Vladimíra Churceva, advokáta

Odůvodnění:

Žaloba

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání sdělení policejního prezidenta Policie České republiky ze dne 22. 1. 2021 č. j. X, kterým bylo rozhodnuto o jeho žádosti o výmaz osobních údajů ze Schengenského informačního systému II generace (dále „SIS“) a z Evidence nežádoucích osob (dále „ENO“) tak, že mu

bylo vyhověno v části týkající se evidence v SIS, nebylo vyhověno žádosti o výmaz osobních údajů z ENO.

2. Žalobce namítal, že uvedené sdělení neobsahuje konkrétní argument ani odůvodnění, proč by měl být žalobce považován za nežádoucí osobu ve smyslu ustanovení § 154 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců ve znění pozdějších předpisů, což je v rozporu s judikaturou městského soudu, konkrétně rozsudkem ze dne 17. 7. 2018 č. j. 14 A 59/2017-52, z něhož vyplývá, že k tomu, aby byl žalobce veden v Evidenci nežádoucích osob, musí být skutečně považován za osobu nežádoucí ve smyslu ustanovení § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z odůvodnění, které se opírá o účinnost ochranného opatření o zákazu vstupu cizinců na území České republiky žádnou nebezpečnost žalobce nelze dovodit. Dále namítal, že pokud byly dány podmínky pro výmaz osobních údajů ze SIS, mohly být i dostatečné i pro výmaz z ENO. Poukázal na to, že se z vlastní iniciativy před příjezdem do České republiky obstaral potvrzení o nekontaktování s COVID nakaženými osobami (obdoba testu na COVID). Namítal nedostatek odůvodnění a nevypořádání se s námitkami, které byly v žádosti o výmaz uvedeny, rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Nad rámec pak uvedl, že uvedená skutečnost zasahuje do jeho soukromí, žalobce splňuje podmínky pro získání dlouhodobého pobytu na území České republiky za účelem sloučení s manželkou, která se na území České republiky zdržuje dlouhodobě, má dlouhodobý pobyt, vykonává zaměstnání. Poukázal na to, že jeho evidence ENO má zásadně negativní vliv na možnost získání dlouhodobého pobytu po dobu, pokud je v evidenci evidován. Ohledně nebezpečnosti svého jednání žalobce uvedl, že z jeho strany nedošlo k úmyslnému a vědomému porušení právních předpisů, vyplývalo z neznalosti právních předpisů měnících se v souvislosti s coronavirovou pandemií. Přestože neznalost zákona neomlouvá, je nutnost zkoumat přiměřenost a důvodnost případných obav, které by mohly vést k zápisu a pokračující evidenci osobních údajů v ENO. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve vyjádření popsal dosavadní průběh řízení a zdůraznil, že důvodem pro označení osoby žalobce za nežádoucí byla skutečnost, že porušil povinnosti vyplývající z ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 2. 10. 2020 č. j. X tím, že v rozporu s tímto ochranným opatřením vstoupil na území České republiky, aniž by podléhal výjimkám ze zákazu vstupu na území. Žádosti o výmaz údajů žalobce z ENO nebylo vyhověno, neboť stále platí zákaz vstupu a pobytu na území České republiky cizincům z třetích zemí, kteří nepodléhají výjimkám, které jsou uvedeny v ochranném opatření Ministerstva zdravotnictví. Žalovaný poukázal na to, že na území České republiky, resp. v celé Evropské unii i v ostatních státech světa probíhá pandemie, tato skutečnost je na Ukrajině, v zemi původu žalobce, všeobecně znám. Česká republika se od počátku svými opatřeními omezujícími vstup na své území nijak nevymykala světovému či evropskému průměru, obdobná opatření byla přijímána i vládami jiných států. Žalobce proto měl předpokládat, že stát, na jehož území hodlá vstoupit, přijal opatření proti šíření nákazy onemocnění. Žalobce nerespektoval povinnost prokázat se příjezdovým formulářem, tím se jeho pobyt stal nekontrolovatelným, v důsledku toho nebylo možno provádět případnou kontrolu, nařízení karantény, trasování či monitoring. Tento dokument nelze nahradit obstaráním si potvrzení o absenci kontaktu s nakaženými COVID-19. Žalovaný dále uvedl, že při přezkoumání důvodů zařazení do evidence dospěla

polici k závěru, že nelze vyhovět žádosti o výmaz z evidence ENO, a to proto, že ochranné opatření bylo vydáno pro Českou republiku. Evidence SIS a ENO nejsou identické, žalobce se může pohybovat na území států schengenského prostoru s výjimkou České republiky. K argumentaci o pobytu manželky žalobce na území České republiky žalovaný uvedl, že povolení bylo manželce žalobce uděleno dne 30. 8. 2019, měl tedy dostatečnou dobu proto, aby podnikl kroky k získání povolení k pobytu za účelem sloučení s manželkou. V případě, že by žalobce byl držitelem pobytového povolení, vztahovala by se na něj výjimka z ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví. Žalobce nesplňuje podmínky pro vstup na území České republiky ani na základě aktuálně platného ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 15. 3. 2021 č. j. X, které nabylo účinnosti 19. 3. 2021. Žalobce ani k žalobě nepředložil žádný závažný důvod, na jehož základě by mu mohl být umožněn vstup na území České republiky, resp. na základě kterého by mohl dojít k výmazu jeho osoby z ENO. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobce

4. Žalobce v replice poukázal na to, že žalovaný ve vyjádření k žalobě nereagoval na argumentaci žalobce, tvrzení ve vyjádření k žalobě nemůže nahradit odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce není nežádoucí osobou ve smyslu definice uvedené v zákonu o pobytu cizinců na území České republiky, současně se jedná o nepřiměřený zásah do jeho práv. Poukázal na zmatečnost vydávání ochranných opatření ze strany Ministerstva zdravotnictví, poukázal na to, že v předmětné době postačil pro vstup na území řady zemí Evropské unie negativní test na COVID-19 nebo jeho obdoba, kterou si žalobce před vstupem obstaral. Setrval na stanovisku, že žalobce nespadá do definice nežádoucí osoby ve smyslu příslušných zákonných opatření. Žalovaný naopak zcela rezignoval na označení konkrétních důvodů, na základě kterých nebylo žádosti žalobce o výmaz vyhověno. Setrval na podané žalobě.

Obsah spisu

5. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce byl na návrh Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 2. 11. 2020 zapsán do Evidence nežádoucích osob a Schengenského informačního systému proto, že dne 10. 10. 2020 vstoupil na území České republiky a porušil povinnosti vyplývající z ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 2. 10. 2020 č. j. X, když jde o cizince, který nesplňuje výjimky ze zákazu vstupu podle uvedeného ochranného opatření.
6. Podáním ze dne 18. 12. 2020 požádal žalobce prostřednictvím svého zástupce o výmaz (likvidaci) osobních údajů, vedených v Evidenci nežádoucích osob a Schengenského informačního systému druhé generace. V žádosti uvedl, že není pochyb o porušení ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví, ale nebyl dodržen požadavek přiměřenosti vyplývající z § 154 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o pobytu cizinců“), nebyla přezkoumána kritéria pro provedení zápisu, konkrétně nebyly posouzeny dopady takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Poukázal na nutnost posouzení otázky, zda došlo k důvodnému zařazení do evidence jako nežádoucí osoby ve

smyslu § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, uvedl, že nedošlo k úmyslnému a vědomému porušení předpisů. Je nutno přezkoumat přiměřenost a důvodnost případných obav, které by mohly vést k zápisu a pokračující evidenci osobních údajů v SIS a ENO, poukázal na to, že při vstupu na území disponoval žalobce negativním testem na COVID-19 z Ukrajiny a Ruské federace. Opatření související s coronavirovou pandemií, přijatá vládou a ministerstvy, jsou zveřejňována chaoticky, se zpožděním, vzájemně si i odporují. Příslušník jiného státu se nemůže plně orientovat v takto přijatých opatřeních. Opakovaně zdůraznil, že z vlastní iniciativy si obstaral test na coronavirus. Na území České republiky se dostavil za účelem podání k žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny se svojí manželkou, která zde má dlouhodobý pobyt. Vedení v evidencích brání sloučení rodiny, je porušeno právo na společný rodinný život. Obecně poukázal na judikaturu českých soudů, podle nichž nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1987/2006 požaduje pro vložení záznamů do SIS posouzení konkrétních podmínek a nutnost důvodného nebezpečí o možnosti porušení zájmů veřejného pořádku a bezpečnosti. Proto žádá o výmaz osobních údajů v ENO a SIS.

7. Ve spise je založeno „Potvrzení o absenci kontaktů s COVID nakaženými“, ve kterém je uvedeno, že žalobce *mimo území RF a UKR za posledních 14 dní nebyl v kontaktu s osobami, které by byly pod sledováním kvůli infekci vyvolané novým koronavirem COVID-19, kterým by následně onemocněl, se nenachází. Nebyl v kontaktu za posledních 14 dní s osobami, u kterých byla laboratorně potvrzena nákaza diagnóza COVID-19. Přítomnost klinických symptomů ORVI (ostrá respiračně-virusná infekce) za posledních 14 dní nezaznamenána.* Toto potvrzení je opatřeno razítkem a nečitelným podpisem doktora všeobecné praxe s datem 7. 9. 2020.
8. O žádosti žalobce o výmaz osobních údajů bylo rozhodnuto rozhodnutím policejního prezidenta ze dne 22. 1. 2021 č. j. X tak, že žalobcův záznam v Schengenském informačním systému II. byl vymazán, stále platí zákaz vstupu a pobytu na území České republiky, a to do 7. 11. 2021. V odůvodnění správní orgán konstatoval znění ustanovení § 154 zákona o pobytu cizinců na území České republiky s tím, že na základě požadavků Policie České republiky byl žalobce zaevidován do Evidence nežádoucích osob od 7. 11. 2020 do 7. 11. 2021, a to z důvodu, že porušil povinnost vyplývající z ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky vydaného dne 2. 10. 2020 pod č. j. X, jehož účinnost nastala dne 5. 10. 2020 tím, že vstoupil na území České republiky, aniž by podléhal výjimkám ze zákazu vstupu na území. Dále bylo konstatováno, že podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 byly osobní údaje žalobce vloženy i do Schengenského informačního systému II. se stejnou dobou platnosti záznamu. S odkazem na ustanovení § 155 odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo na základě žádosti žalobce o výmaz uvedeno, že lze vyhovět žádosti v rozsahu výmazu osobních údajů ze Schengenského informačního systému II., nadále však budou osobní údaje vedeny v evidenci nežádoucích osob, protože vzhledem ochrannému opatření Ministerstva zdravotnictví stále platí zákaz vstupu a pobytu na území České republiky cizinců ze třetích zemí, kteří nepodléhají výjimkám v tomto ochranném opatření uvedeným. Proto bylo částečně žádosti vyhověno. Dále je v odůvodnění odkaz na právní předpisy o postupu a rozhodování v souvislosti se zpracováním osobních údajů (zákon č. 273/2000Sb., zákon o Policii České republiky, z 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů) s poučením o právu podat podnět či stížnost k Úřadu pro ochranu osobních údajů a požádat o soudní ochranu.

Posouzení věci soudem

9. Soud se v první řadě zabýval otázkou charakteru žalobou napadeného sdělení policejního prezidenta, vycházel při tom z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018 č. j. 9 Azs 49/2018-50, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že sdělení o žádosti o výmaz či opravu záznamů v SIS je podle svého obsahu rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. s tím, že podnět či stížnost k Úřadu pro ochranu osobních údajů není řádným oprávněným prostředkem, jde o prostředek směřující k uplatnění dozorcí pravomoci uvedeného úřadu, proto není dána povinnost k před podáním žaloby proti rozhodnutí o žádosti o výmaz z evidence podnět či stížnost k Úřadu pro ochranu osobních údajů uplatnit.
10. Městský soud v Praze proto přezkoumal napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále „s. ř. s.“), po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl bez nařízení jednání, když žalobce vyjádřil s takovým postupem souhlas, žalovaný nevyslovil k výzvě soudu s takovýmto postupem výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.
11. Je vhodné předeslat, že mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce vstoupil na území České republiky v době platnosti ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 2. 10. 2020, není sporná ani skutečnost, že žalobce není cizincem, který by mohl být podřazen pod výjimky ze zákazu vstupu na území České republiky, které jsou uvedeny pod bodem I., 4 písm. a) – j) tohoto ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví.
12. Podle § 154 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců se nežádoucí osobou rozumí cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území z důvodu, že by tento cizinec při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy. Ustanovení § 155 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zakotvuje oprávnění policie přezkoumat důvody zařazení do evidence a po posouzení věci buď cizince v evidenci ponechat, nebo z evidence vyřadit.
13. Jak již bylo uvedeno, důvodem pro zápis žalobce do Evidence nežádoucích osob (a také do SIS – zde však bylo žádosti žalobce vyhověno, žalobce nic v tomto směru nenamítá, proto se soud zápisem do této evidence nezabýval) bylo zjištění o tom, že porušil povinnosti, vyplývající z ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 2. 10. 2020. Vzhledem k tomu, že uvedené ochranné opatření bylo přijato v zájmu ochrany zdraví osob, pobývajících na území České republiky, lze dovodit, že z důvodů, které jsou uvedeny ve výše citovaném ustanovení § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců důvodem pro zápis do ENO, byl závěr o tom, že žalobce by mohl ohrozit veřejné zdraví. K podnětu žalobce bylo tedy třeba posoudit, zda tento důvod, pro který byl žalobce do evidence zařazen, trvá i nikoliv.
14. Je nutno přisvědčit žalobci, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, v čem konkrétně jednání žalobce mohlo veřejné zdraví ohrozit. Ve vztahu k porušení ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 2. 10. 2020 žalovaný v odůvodnění konstatoval porušení povinností vyplývajících z tohoto ochranného opatření proto, že žalobce nepodléhá výjimkám ze zákazu vstupu na území a zohlednil skutečnost, že i nadále, tedy v době rozhodování, zákaz vstupu a pobytu na území České republiky

cizincům ze třetích zemí, kteří nepodléhají výjimkám, platí i nadále. V odůvodnění není blíže uvedeno, jaké důsledky porušení povinností žalobce, vyplývajících z ochranného opatření ze dne 2. 10. 2020 mohlo ve vztahu k možnému ohrožení veřejného zdraví mít. Není tudíž ani uvedeno, jaké důsledky, odůvodňující ponechání žalobce v evidenci ENO, trvají. Je zřejmé, že úvahy o to, v čem spatřuje důvod ohrožení zdraví, uvedl žalovaný správní orgán až ve vyjádření k podané žalobě, tato skutečnost však nemůže zhojit nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí.

15. Žalobci nutno přisvědčit i v tom, že žalovaný se nevypořádal s potvrzením o nekontaktování s COVID nakaženými osobami, na které poukazoval žalobce ve své žádosti o výmaz osobních údajů. Na toto tvrzení žalobce žalovaný odůvodnění napadeného rozhodnutí žádným způsobem nereagoval. Také v tomto směru je nutno konstatovat na dostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí. Obdobně to platí o námitkách, ve kterých žalobce poukazuje na zásah do jeho práv na rodinné soužití, žalovaný se tímto tvrzením, které žalobce uvedl v žádosti o výmaz údajů z ENO, nezabýval.
16. Jestliže je napadené sdělení policejního prezidenta materiálně rozhodnutím správního orgánu, pak musí splňovat náležitosti, které jsou právními předpisy pro takové rozhodnutí stanoveny. Podle § 68 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, mezi náležitosti správního rozhodnutí patří i odůvodnění. V něm správní orgán uvede zejména úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníka řízení (§ 68 odst. 3 správního řádu). Ačkoli o žádosti žalobce nebylo vedeno klasické správní řízení podle správního řádu, výsledkem posouzení je vydání správního rozhodnutí a to musí splňovat základní náležitosti rozhodnutí, včetně dostatečného odůvodnění.
17. Pokud žalobce v podané žalobě uvádí, že nedošlo k úmyslnému či vědomému porušení právních předpisů, poukazuje na změny ochranných opatření, soud konstatuje, že tyto námitky neshledal důvodnými. Žalobce nezpochybňoval, že jednal v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 2. 10. 2020, když vstoupil na území České republiky, aniž by k tomu byl oprávněn, resp. aniž by splňoval podmínky výjimek, které pro cizince z třetích zemí platí podle uvedeného ochranného opatření. Bylo na žalobci, aby si před vstupem na území České republiky zjistil konkrétní podmínky pro vstup na území České republiky, a to zejména v situaci, kdy, jak tvrdí, hodlal činit kroky k získání oprávnění k dlouhodobému pobytu na jejím území.
18. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba je z části důvodná, proto žalobou napadené sdělení policejního prezidenta zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, odst. 4 s. ř. s.)
19. Na žalovaném bude, aby znovu rozhodl o žádosti žalobce a své rozhodnutí dostatečným způsobem odůvodnil.
20. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů v řízení přísluší. Náklady řízení představují odměnu za zastupování žalobce advokátem za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč, 2 x režijní paušál po 300 Kč (§ 7, 9, 11, 13 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby), tedy částku 6.800 Kč. Repliku žalobce nepovažoval soud za účelně vynaložený náklad, když z jejího obsahu vyplývá, že jde pouze o rozvedení důvodů, které jsou uvedeny již v podané žalobě, ani žalobci

nebránilo, aby tyto podrobnosti uvedl již přímo. Náklady řízení dále představují částku 3 000 Kč za soudní poplatek zaplacený žalobcem z podané žaloby. Celkem náklady řízení tedy činní částku 9.800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 1.října2021

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu